

PRÁGAI TAMÁS

Játék a zöldben

Feladatukhoz mérten irdatlan, kétágú villanyoszlopok sorakoztak a falu egyetlen utcáján, egészen a bedőlt kerítésű bakterházig – mert évtizedekkel korábban vasút is haladt át a falun, de keskeny nyomtávú sínpályáját mára lebetonozták kerékpárútnak, hogy a repedésekben helyet kapjon az aprócska árvacsalán, a pongyola pitypang, a tövises iglice, a pásztortáska és a lándzsás útifű – hiszen mindössze egyetlen halovány fényt adó ívlámpát kellett tartaniuk. Csikorgó beletaposott a fékbe – a kanyarban valószínűtlen jelenés tűnt fel, egy fél testű nő. Rikítóan sárga pólót viselt, mely fenekét is takarta – feneké hiányát pontosabban, hiszen (és ezt világosan látta mind Csikorgó, mind az anyósülésen, egy háztartási gázpalack tetején kucorgó Pesti) alsóteste teljes mértékben hiányzott, a felsőtest mégis embermagasságban lebegett a derékig érő út menti fű fölött.

– Láttad ezt? – kérdezte Csikorgó, amint elsuhantak a jelenés mellett, aki fekete, alighanem fénymásolással sokszorosított plakátokat csirizezett éppen az oszlopra. A plakáton ormótlan betűkkel a következő felirat állt: *Van túlvilág. Vétített képes előadás. A belépés ingyenes.* (Időpont, helyszín).

– Fűszínű, csikos hosszúnadrágot viselt – jegyezte meg a pontosság kedvéért Csikorgó. – Fűszínű nadrágot, messziről valóban nem látszott a magas aljnövényzet miatt.

– Nem volt alsóteste.

Pesti sápadt volt, és maga elé nézett.

– Tisztára be vagytok kattanva – szólta előre a hátsó ülésről Zsazsa, valami Sanyi nője, akinek a legjobb feneké volt az idő tájt a tizenegyedik kerületben (erről kerületi szinten teljes volt az egyetértés), egyébként fekete hajat és körmöket viselt. – Paráztok? Egyébként megmondtam, hogy ez az egész misszió hülyeség, nem?

– Zsazsa, én tényleg értékelem világos helyzetértelmezésre való törekvésed. Ha anyázní fogok veled, az nem ezért lesz, jó?

– Nápolyit kérsz, csöpi? Kókuszos. Nem jó, de el lehet ropogtatni. Mégis valami, nem? Elhagytuk már az ököritató vályút?

– Mit???

A hevenyészett térképen iromba ákombákomokkal tényleg ez állt: *az ököritató vályúnál jobbra a földúton.*

A volt szarvasmarhatelep romjainál valóban a földútra kanyarodtak, a kocsni küszködött a meredek bakháttal két párhuzamosan futó vizesárokra osztott szekérúton, lehuppant a kitüremkedő sárszigetekre, az első kerék helyenként kilátástalanul kapart, aztán mégis nekilódult, mintha belülről kényszerítette volna valami titokzatos „lelkierő”. Aztán éles csattanást lehetett hallani. Csikorgó káromkodva megállt, kiszállt az autóból, alánézett, vészjóslóan megjegyezte: a kipufogódob.

Csakugyan: a kipufogódob leszakadt. Alaphiba ennél a kétüteműnél, a viszonylag magas alváz ellenére. A kipufogócső csatlakozása elől, közvetlenül a motor alatt van, és bárminemű huppanás – hiszen az ütődést a cső görbülete fogja fel – könnyedén kirántja a bilincsből az éppen itt felfüggesztett toldást. A kipufogócső ilyenkor mint egy előre szegett dárda életveszélyesen lifeg, készen arra, hogy a következő efféle ütközésnél felfüggesztéssel együtt leszakadjon.

– Megdrótozom – jegyezte meg sötéten Csikorgó. Pesti maga elé meredt, és azt mondta: Drótozd meg. (Aztán megkapaszkodott a gázpalackban.)

A motor valahogy nem akart többet elindulni, megérezhette, hogy utolsó útja ez, közúti forgalomban az EU nem tűri a kétütemű járműveket, a Wartburgok (a szocialista rezsim középkecskes járművei) így végleg kiszorulnak az autópályákról. Május elseje volt, kétezeréves. Az idő esősnek indult, de nem volt kétségbe ejtő – már kilenc óra tájban kitisztult, és fél tizenegykor szinte perzselte a nap. Pesti és Zsazsa kiszálltak, és tolni próbálták a „selyemzöld” gépjárművet a mély sárban, több-kevesebb sikerrel, csúszkálva és káromkodva araszolva a „tanya” felé, de az csak nem akart közelebb kerülni.

Pesti úgy állt az ajtóban, mint akit lepasszoltak valahová, és aztán nem lett meg – legalábbis ez tükröződött az arcán.

Vele szemben nyílt tekintetű fiatalember, akin mély nyomokat hagyott a természetes életmód. Kártolatlan birka-gyapjúra emlékeztető, fekete szőrzetet viselt, ezt széles fejpánt rögzítette a fejéhez. A szőrzet a száj alatt kecskeszakállban folytatódott, melybe viszont színes bőrszalagokat fontak. Inka típusú, bő ujjú, bíborszín ing fedte felsőtestét, alsótestét viszont rendhagyó módon semmi.

– Rögtön jövök, csak felveszek egy nadrágot – jelentette ki. – Már akartam, csak ma még nem volt időm.

De már a belső szobából hallatszott a hangja.

– Csikorgó, akkor jobbszélsőt játszol, jaj, de örülök, hogy ideértetek, félttem, hogy leragadtok a bukkanónál, két napja volt egy kis eső, éppen, amikor a Nivával akartam feljönni, hoztam a kenyeret, de valahogy keresztbe fordultam a bukkanónál, nem is értem, a Niva mindig feljön, át kellett hívni Derecs Janit a traktorral, de az meg nem tudta meghúzni fölfelé, úgyhogy lefelé húzta meg, de a traktor megszaladt a meredeken, Jani berántotta a kézféket, mert elfelejtette, hogy előző nap javították, és olyan szerencsétlenül blokkolt, hogy fejjel előre kizuhant a traktor elé, szerencsére előző nap kivette a szélvédőt is, mert tavasztól ősziig szélvédő nélkül száguldozik, de az első kerék a fejtől öt centire állt meg, majdnem szétlapította... Nem láttátok a lenyomatát a bukkanónál? Tegnap még kivethető volt a sárban az arca. Na mindegy, Pesti, te akkor hátvédet játszol, rendben? Egyébiránt ahogy megbeszéltük. Verkli és Ábel középpályás lesz. Hajnalban elindultak Pálmajorból, szerintem gyalog már itt lennének, de számárcordén jönnek, jó ötlet, nem? Verkli szerzett szamarat, nagyon praktikus, jár vele fuvarozni állítólag, csak az a baj, hogy Szentán van egy kanca, akibe Verkli szamara beleszerelmesedett, és minden délután keresztülveti magát a karám korlátján és átcsattog hozzá lobogó fülekkel, elég mulatságos látvány, elől robog a számár, majd kiszáratva Verkli a kötőfékkel, aztán alkonyattájban vonszolják egymást vissza. Mindegy, délután kettőig csak ideérnek, nem? Van még idő, nem? Szerintetek hány óra lehet?

Az épület tényleg tanyára emlékeztetett. A vályogfalú házat szép hullámos cseréptető fedte, így messziről látszott, alternatívok lakják. A tapasztott fal fehérre volt meszelve, de a meszelés nagy foltokban hullott, és kilátszott a földszínű tapasztás. Az épület mögött valaminek a romjai látszóttak, de nem jól; a tetejébe tornyozott ágak alól alig nem lógott ki eléggé ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, mi az. Lehet persze, hogy ez volt a tűzifatároló. A bejárat előtti tornácon a következő tárgyak voltak felhalmozva, illetve kiakasztva: egy fél hordó (abroncsok nélkül), egy szügyhám, egy fagereblye („grábla”), néhány kolomp, egy döntőfej-sze (favágó tőkében), egy topor (nyél nélkül, a tőke alatt), néhány tucat

üres méhkeret, egy üst, néhány tégl a és még néhány felismerhetetlen tárgy, részint a földön, részint a házilag készült deszkaasztalon, valamint egy lavórban néhány ázó rongydarab vagy ruhanemű (ezt így hamarjában nem lehetett megállapítani). A ház környezete egészében is nagyon intenzív tevékenységeket sugallt. Mindenütt hevert volt valami apróság, egy-egy fél szekér, létra, talicska vagy facsemete (a megilletődöttségtől földbe gyökerezett lábbal).

Csikorgó, Pesti és Zsazsa kis ideig barázdabillegetőt játszottak – egyik lábukról a másikra álltak az ajtó előtt, míg végre a fejpántos fiatalember (most már kockás farmernadrágban) ismét fölbukkant.

– Azt, hogy hány óra lehet, nem azért kérdeztem, hogy feleljetek. Amióta a tanyán élek, nem érdekel az idő. Tényleg nem. Csak megszokásból kérdeztem, de már bánom az egészséget, komolyan. Szia. Medvegyev vagyok.

– Szia. Zsazsa.

– Ha mégsem érnének ide Juricák Hárságyról, akkor beállsz védeni?

– Persze. Még sohasem fociztam, de szerintem védeni tudok. Nők is játszhatnak?

– Mi az, hogy nők is? – kapta fel a vizet máris Medvegyev.

– Hogy érted azt, hogy *nők is játszhatnak*? (Medvegyev hadonászott). Egyszerűen nem értem, hogy egy ilyen gyönyörű nő, mint például te, miért prezentál magáról negatív képet, és miért hagyományozza ezt a hangsúlyosan diszkriminatív szemléletet azokra, akiktől – egyébként nem elvi

okból, hanem zsigerből, érted, zsigerből! – csillagászati távolságban áll ez az álláspont! Csillagászati, érted? Ha Jurica ideér, akkor úgysem te állsz be, mert biztos bénán védsz, de ezt nem azért mondom, mert nő vagy, érted? Egyszerűen tudom, hogy bénán védsz, függetlenül attól, hogy nő vagy vagy nem!

– Jaj, ne pörögj már, Medve, tök jó fej vagy, hogy erre gondolsz, meg minden, de én tényleg szívesen megpróbálom, ha nem csesztek le, ha egyszer-kétszer berepül a laszti. De azért a kapu nem túl nagy, ugye?

– Szabályos kapumérettel játszunk – jegyezte meg Pesti, akinek, mióta a Wartburgot tolt, még nem tért vissza az életkedve.

– Hol a pálya, apropó? – kérdezte Csikorgó, hogy elébe vágjon Medvegyev eszmefuttatásának a női emancipációról, mert egyszer már beleszaladt ebbe a zsákutcába. Miután a vidéki élet szerelmese figyelmeztette őket, hogy ne tiporják le a zsenge olajtököket, keresztültörték magukat a telket szegélyező csalános-bodzás akácson, és kiértek egy nagyjából futballpályányi gyepes, ám meglehetősen gödrös területre. A térség közepén rövidnadrágos, hórihorgas fiatalember edzett egy kaszával, látszott, éppen vesztésre áll.

– Szevasz, Méla, itt az első turnus! – kiáltott Csikorgó.

– Gáz van? – kérdezte üstöllést a nyúlánk mezei gazdálkodó.

– Dehogy. Legfeljebb, hogy leszakadt a kipufogódob. Mért? Látszik, hogy nyomott hangulatban vagyok?

– Nem úgy értettem. Gázpalackot hoztatok?

– Ja, persze. Pesti végig azon kuporgott. Jól átmelegítette.

– Tényleg, Méla, most már abba hagyhatod, szerintem elég egyenletes a gyep! – kiáltott oda Medvegyev is. – Mindjárt ideér Verki a kordéval, és akkor fölállítjuk a kapukat. Már átjöttek a Boros-erdőn. Úgyhogy inkább fújj egyet, és pihend ki magad az összecsapásig.

Valóban – az erdő felől tényleg hallatszott valami rikoltozás, mintha gramfon erőlködött volna, amit hol gyorsabban, hol lassabban tekernek.

– Lemossuk őket – válaszolta a hórihorgas anélkül, hogy föltekintett volna, megigazította a napszemüvegét, és a kasza hegyével becélzott egy pitypangot. Látszott, hogy már egy ideje tréningezik, mert kb. háromszorra sikerült ledöfnie.

Biztos, hogy Verkliék voltak, mert a nótázáshoz hasonlítható hangicsálásba időnként bájos szamárdítás vegyült. A hang hol közelebből, hol távolabbról hallatszott – Méla szerint a szél miatt, mert ez a tavaszi szellő fölkapja és elsodorja a hangot. Pesti hitte is, meg nem is – de annyi tény, hogy az ordítás hol az erdő alsó, hol pedig felső végéből hallatszott, és valószínűtlennek tűnt, hogy számárkordén ennyi idő alatt megtegyék oda-vissza ezt a távolságot.

– Ki lesz a másik két hátvéd? – kérdezte Pesti.

– Eláruljátok, hogy kivel játszunk? – vágott közbe Zsazsa, és egy akáctüskével piszkálta a körmét. – Azért mégis jó lenne tudnom, kivel játszunk.

Méla felegyenesedett és a kaszára támaszkodott.

– Hát elég vegyes társaság lesz, annyi szent.

– Vértprofik lesznek – erősítette meg sötéten Medvegyev, és szemlátomást megörült, hogy ismét beszélhet. – Vértprofik a megyétől, de nemzetközi felállásban, mert hoztak erősítést Sao Paolóból, vagy honnan? Melyik is Inkavár uniós testvérvárosa? Lucern? Na mindegy, szóval közgazgatási erők vonulnak fel, de képviselteti magát a bankszektor is, úgyhogy vigyázzunk, mert a megyének van valami érdekeltsege a fejlesztési alapon vagy miben... De hogy melyik fejlesztési alapon? Na mindegy, kemény lesz, nagyon kemény. Nem hátrálunk meg. A csatáraik kiválóak, egy ikerpár, két éves koruktól együtt játszanak, egyébként aktív pártpolitikából buktak a közigazgatási szektorba, láttam őket lőni a Cukorgyár ellen. Az egyiknek olyan beadásai voltak, hogy amikor félpályáról megküldte, és a kapus kiszaladt, mert azt hitte, eléri a tizenhatoson belül...

– Lemossuk őket – vágott közbe Csikorgó. – Hazai pályán játszunk, a közönség nekünk szurkol. Ismerjük a pályát, az előny nálunk, nem rúgnak labdába.

– De mégis, hogy jött össze ez a meccs? Kihívtátok őket?

– Neveztünk. Ez is valami csatlakozási izé, amatőr focicsapatok nevezhettek. Sorsolás volt, aztán annyi. Jól belenyúltunk egyébként, Szentát hat-egyre verték, pedig azok is erősek. Innen szép győzni, nem igaz?

– Ami azt illeti, a pályát nem ismerjük – szúrta közbe lakonikusan Méla, aki megfeszített figyelemmel követte a beszélgetést, és egészen a kaszanyélre nehezedett. – Hogy őszinte legyek, még én sem ismerem, pedig már harmadik napja itt kaszállok, hogy egyenletes legyen a fű, de annyi benne a gödör, hogy a kasza állandóan elakad. Ezt most nem panaszkodásból mondom. De képzeljétek bele magatokat. Vezetem a mozdulatot, hogy ívben lendüljön az él, és akkor a kasza hegye befúródik a talajba, megbiccenek, a lendülettől csaknem kiszakad a vállam. Olyan ez, mint egy coitus interruptus. Komolyan. Úgyhogy ti mondhatjátok, hogy ismerjük a pályát, de nincs igazatok. Kevésbé, sőt semennyire sem

ismerjük. De tegyük hozzá: ők sem ismerik. S talán még inkább nem ismerik, mint mi, ha ez ugyan vigasz, netalántán remény.

– Tetszik az érvelésed, Méla. Foglalkoztál retorikaelmélettel?

– Inkább csak érintőlegesen. Egy darabig szakács voltam, később programozó matematikus. De most már abban sincs pénz. Te bölcsész vagy?

– Olyasmi. A klasszika-filológia érdekel, meg írok is. Többnyire klasszikus metrumban.

– Az engem is érdekelne, de hiányoznak az alapjaim. Megmutatod majd, hogy miket csinálsz?

– Jó, szívesen, de csak ha komolyan érdekel. Mert ha ismerkedni meg kefélni akarsz, akkor jelezném, hogy monogám vagyok, és most van pasim.

– Megjegyzem, mindkettő változhat. De a metrumok tényleg érdekelnek. Egyszer majdnem megnyertem egy diák szavalóversenyt Sződligeten. Éppen az érzelmi tetőpontnál tartottam (egy hazafias ódáról volt szó), amikor egy gigantikus méretű fekete macska vetette be magát az ablakon, egyenesen a zsűri elé – na, a hatásnak persze lőttek, úgyhogy amikor...

Ekkor Méla elakadt. Meredt szemmel tekintett a hátuk mögé. Megfordultak, és az erdő felől meghökkenítő látvány örvendeztette őket. Méretes szalmakalap alatt szorongó vékony csontú és keskeny arcélú, de jellegzetes harcsabajuszt hordozó fiatalember zöldre festett kétkerekű kordét vonzolt a poros földúton, egy tömzsi, szakállas hátulról toltá.

Teli torokból azt a nótát üvöltötték, hogy „Tótszentpálon elkészült a vasút...”, de valószínűleg nem emlékeztek a következő sorra, mert ezt az egy sort ismételték a nóta nehezen felismerhető dallamára. A kordén, égnék meredő lábakkal szürke szamáracsődör hevert hanyatt, kimerevítve, mozdulatlanul. Valószínűleg enyhe sokkot kapott a szokatlan bánásmód vagy a zenei élmény következtében. Élt, mert a fülei remegtek.

– Szevasztok – ért oda hozzájuk a fogat.

– Szevasz, Verkli. Megjöttetek?

– Mért, nem? Előbb ideértünk volna, de Csaba folyton elkalandozott, úgyhogy jobbnak láttam, ha felültetjük a szekérre, hogy még sötét előtt ideérjünk. Ne menjetek közel, mert harap, abban bízom, hogy ha megnyugszik, valahogy leugrik egyedül. Elég önálló. Szia, Verkli vagyok, ez meg Abel.

– Zsazsa vagyok. Minek neked ez a számár?

– Fogatolok vele, nagyon takarékos és jól használható, már amikor normális. Néha neki is lehet rossz napja, nem? Ez engem nem zavar. Piacozni járok vele, tudod, biogazdálkodásból élek, mert nem akarok részt venni a globális termelési folyamatokban. A hagyományos gazdálkodásnak számos fenntartható eleme van, lehet, hogy kicsit nagyképűen hangzik, de a föld gyógyítását életfeladatommak tekintem.

– Nekem tetszik, hogy ilyen öntudatosak vagytok. Örülök, hogy mégis eljöttem Pestiékkal. Először nem akartam, mert tartok a szöcskéktől. Nem félek, csak tartok. Tudod...

– Csitt! Figyeljetek...

Átszellemülten nézték, hogy Csabi hogyan kászálódik le a fogatról.

A megye három busszal képviseltette magát. Suhanva érkeztek a poros úton, és fegyelmезetten egymáshoz zárkózva megálltak a pálya szélén. Egy csíkos zakót viselő gentleman – alighanem az edző – megkérdezte Mélától, hogy ki a csapatkapitány. Medvegyev bemutatkozott. Az ellenfél hozta föl buszon a bírót, az kimérte a távolsá-

gokat, fintorgott, tett néhány megjegyzést bokaficamra, és kicsit hátrébb állította az egyik kaput.

– De hát kimértük – morgott Pesti.

A buszokból két felállítható lelátó került elő napernyővel. A megye játékosai kék-fekete dresszben melegíteni kezdtek. Valóban az ikerpár, Vízi Péter és Pál fog játszani elől. A harmadik csatár mindenki meglepetésére egy magas, szőke svéd: valami Niel Ansterstrom. A buszokból hideg söröket, tökmagot, szotyolát és szurkolókat vettek elő és megtöltötték a lelátót.

Jurica Hárságyról tényleg nem érkezett meg, de Cipcsányi, Melasz és a két Draskovics időben befutott Cipcsányi fapados Landroverén (a megyei helyezett cukrász mindennél többre becsülte ezt a klasszikus márkát, mellyel az angolok kiépítették világbirodalmukat és megnyerték a háborút). – Nyugodt meccsünk lesz, fiúk – jegyezte meg öntudatosan, amikor sikerült kimadzagozni az első ajtót és kiszálltak. – Hétfőn öszszefutottam Marcibányival, és jelezte, hogy Varsóba megy tüntetni a globalizáció ellen valami zöld küldöttséggel. Mondom neki: nem is tudtam, Marcibányi, hogy ilyen zöld vagy. Képzeljétek, erre azt mondja: volt hely a buszon. Öntudatos, nem?

Klasszikus elosztásban álltunk fel: Méla, Medvegyev és Cipcsányi elől, középen Verkli és Ábel, Melasz bal szél, Csikorgó jobb, hátul a két Draskovics és Pesti, a kapuban – egek! – valóban Zsazsa. (Medvegyev feszülten várta, hogy a bíró szóvá teszi-e, hogy nő a kapus – sajnos nem tette szóvá). Nálunk volt a kezdés. Méla indított, lazán átbiccentette Cipcsányinak, az hátraszúrta Verkli-nek, aki kiadta szélre: de egy fücsomóban megpattant a laszti, bedobás.

– Nekik is meg fog pattanni – vont vállat Verkli.

A jobbszélső, az oktatási bizotmány előadója dobta be, az egyik Vízi leszerelte, áttemelte Csikorgón, amikor Pesti ráfutott, beadta a másik Vízinek, az továbbpasszolta a svédnek, aki pontosan a hátvéd vonalában szerelte a labdát, ráfordult, és higgadtan elhelyezte a jobb sarokban.

Gól a második percben.

Nem is ez volt meglepő, hanem hogy Zsazsa balra vetődött. – Megijedtem a lövéstől – vallotta be szíjogva. – Nem baj, ne add fel. Tedd csak le – nyugtatta a kis Draskovics, és kirúgta a labdát. Középen Ábel próbált szerelni, de elvették tőle, két perc múlva megint a kapunk előtt volt a labda. Vízi Péter pöccentette be Zsazsa remegő térdei között. Kettő-null. – Nem bírom ezt az idegfeszültséget! Nem sejtettem, hogy a foci ilyen idegmunka – szögezte le a klasszikus formákat pártoló „versbajadér”.

A következő támadásunk a hátvédsoron tört meg. A középpályásuk jó indítólabdát kapott, de kiadta szélre. Aztán hátrajátszották, majd megint ki szélre – mintha a hosszú labdákat gyakorolták volna. Megint az egyik Vízihez került a laszti, de hátrajátszotta, hogy mozgásba hozza a középpályát.

A mi embereink úgy pattogtak a laszti után, mind a szöcskék. Derekan küzdöttek, de valahogy a szerencse is ellenük dolgozott. Ha a laszti megpattant, egészen biztos, hogy az ellenfél járt jól. A harmadik gólt megint a svéd gurította be Zsazsa lábai közt, látszott, hogy most már a kötényre mennek rá.

Az emelkedő felől csörömpölve vágta az egyik kerékpáros fagyaltos kocsit. – Jön Jurica! – sóhajtott föl Medvegyev. – Csere!

Zsazsa rogyadozó léptekkel hagyta ott a kaput. Juricához lépett, és azt mondta: Köszönöm.

A kapuban végre Jurica állt, a kis Jurica. A kék-feketéknél volt a lab-

da, a középpályás előre jött, és csak úgy, tét nélkül megeresztette, Jurica fölnyúlt, lehúzta.

Aztán jöttek Jurica híres kiadásai.

A labda hatalmas ívben Cipcsányi lába elé zuhant, csaknem belebotlott a lassan tempót váltó fiú. Egy testcsel után megeresztette, jóformán elrugaszkodni sem volt ideje az elkényelmesedett kapusnak. Három-egyre szépítettünk.

Erre beindultak. Szinte azonnal elől volt a labda, és Vízi kettő a tizenegyes vonalából eresztette meg, egyenesen középre, a kapusnak lőtte a bőrbogyót. Jurica mellet vette le a lövést. Dicséretére legyen mondva: a labda nem pattant ki. Többen állították, hogy a kis termetű csodakapus a lövés erejétől megemelkedett, és vagy húsz centimétert repült hátrafelé, éppen a gólvonal előtt ért talajt. Ez szerintem túlzás. Tény az, hogy kissé meggyökent. Lehet, hogy csak beleszorult a levegő. Az is tény, hogy nem rúgta ki a labdát, mint az imént, hanem legurította Pestinek.

– Vidd előre, fiú.

Ilyet még nem láttunk Pestitől. Nekifutott, elvitte a labdát a svéd és a téglarcú középpályás mellett, egy pillanat múlva a tizenhatosnál cselezett, és elfektette az egyik hátvédet. De nem volt ideje lőni – a középhátvéd becsúszott talppal, Pesti fölpördült, mint a lőtt nyúl és elfeküdt a gyepen.

A bíró nem adta meg a tizenegyest.

Pesti föltápázkodott, és darabosan elindult a bíró felé. Cipcsányi és Medvegyev gyorsan közrefogta, és hátrakísérték.

Megint ők indítottak – mi mintha pályán sem lettünk volna. Gépiesen adogatták a labdát, a középpályásuk becsúszott Verklinek,

aztán elfektették Ábelt (Ábel fölbuszkázott, és lesántikált a pályáról. Aztán elnézett valahová az erdő irányába, és visszajött). Vízi egy Vízi kettőtől kapta meg a labdát, hajszálpontosan lábra, a kapu előtt.

Ekkor ment rá az ellenfél csatárjára Pesti.

Vízi egy megtorpant, Pesti előredőlvé, megfeszített izmokkal törekedett a labda felé. A pontos lövéseket szóró csatár megpróbálta elhúzni a labdát, de már ott volt Pesti lába: mintha egy szekérrudat húztak volna el a pálya felett derékmagasságban, Vízi felbuszkázott, nyekkent a zöldön.

Pesti a talajhoz szögezte a labdát, lendületet vett és ráhajolt a lövésre.

A bőrbogyó úgy lódult meg, mint Gagarin hordozószerkezete, amikor el akarta hagyni a sztratoszférát. Egy darabig követtük a tekintetünkkel, de hogy pontosan hova esett, nem lehetett látni a naptól (mert ráadásul nappal szemben játszottunk).

Annyi biztos, hogy a labda az akácós túloldalán, a csalánosban tűnt el.

A játékosok mozdulatlanul álltak a pályán, mint a marcipánfigurák egy roppant méretű zöld tortán, de az italozó és örömtias szurkolókban is bennragadt a szusz.

Ilyen lövést még nem láttunk a szabadtéri stadionban itt a Barát-hegyen.

Senkinek sem akaródzott elindulni a labdáért. Pesti elégedetten állt a viszonylagos siker fényében, kihúzta magát és felderült az arca. Megint volt idő. Szép, mozdulatlan jelenet volt kerekedett váratlanul ott a zöldön.

Pesti arra gondolt: feladtuk, de le nem mostak minket.

A sűrűből, ahová a labda zuhant, valami csörtetés hallatszott. Az anyakoca terelgeti ilyenformán süldő malacait. Hamarosan emberi jellegű beszéd foszlánya is kivehetőnek tetszett.

– A határon félreállították a buszt – hallatszott egy recsegő hang –, politikai manipuláció! Félreállították az egész kibaszott buszt, és másfél napig májkonzervet és krékert ettem...

A bozótban hamarosan Marcibányi csapzott alakja lett kivehető. Fekete műanyag-táska volt átvetve a vállán, kezében három múlt heti Magyar Narancs.

A tisztás szélére érve megtorpant, és egy pillanatig farkasszemet nézett az egész, megkövült társasággal:

– Mi történt, gyerekek, megint lemaradtam valamiről?

